

Levon

รื้อเซต
ชีวิต
ใหม่
เล่มใหม่
ชุดแข็งแรงแรง

오정 Oh Jung เขียน
LUNADALA แปล
Pakjit_incanus วาด

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแฉิ่ง
신입사원 김철수

4

Oh Jung 오 정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

จุดจบของคนที่ไม่ซื่อสัตย์ มักจบไม่สวยหรอกครับ

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

124

ไม่ว่าลูกสาวหรือลูกเขยก็ตาม

“...เพราะมีหลักฐานที่สามารถถกดันทั้งสองฝ่ายได้ก็เลย...”

ชเวคยองฮุนเป็นคนที่ทำให้ความสนใจกับทุกเรื่องของกรู๊ปไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ถ้าไม่ได้มีเรื่องอะไรสำคัญ เขาก็จะชอบง่วนอยู่กับการจดจำเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในกรู๊ป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งโปรเจกต์งานก่อสร้างท่อส่งน้ำมันในยูเครนที่ฮันยองเทรตติ้งทำกิจการค้าร่วมกับซีโดกรู๊ป

แม้จะเป็นงานที่มีขนาดใหญ่มาก แต่เขาก็ตั้งใจเข้าร่วมการประชุมผู้บริหาร เพราะเป็นโอกาสที่ทั้งสองกรู๊ปจะสามารถร่วมมือกันทางยุทธศาสตร์ได้

หลังอันจองกยูอธิบายคร่าว ๆ จบแล้ว เหล่าคณะกรรมการบริหารก็เริ่มถามคำถาม

“ผู้อำนวยการอื่น ไม่ใช่ว่าเรื่องนี้จะเป็นชนวนให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้หรอกหรือครับ”

“ประเด็นนั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเราจะไม่ประมาทจนส่งผลให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแน่นอนครับ ผมคิดว่าหลังจากนี้ทางเราคงต้องใช้ความพยายามในอีกหลายๆ เรื่องเลยครับ”

“แบบนี้ก็เท่ากับหมดหนทางทำธุรกิจในยูเครนแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ตอนนี้นั้นธุรกิจที่ยูเครนทั้งหมดของเราคือการทำหน้าที่เป็นพ่อค้าคนกลางสำหรับสินค้าธัญพืชอย่างเดียวครับ ฉะนั้นผมคิดว่านี่คือการเริ่มต้นมากกว่า

ครับ หากเราแสดงความสามารถและสร้างความน่าเชื่อถือผ่านโปรเจกต์งานก่อสร้างครั้งนี้ แล้วพยายามกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นพร้อมคลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากตอนทำสัญญาลงได้ ผมคิดว่าน่าจะมีโอกาสอื่นเข้ามาที่กรู๊ปของเราได้อีกครับ”

พัคจุนฮยของจับไมค์มาจ่อที่ปากแล้วพูด

“หากเกิดปัญหาขึ้นมาแล้วคุณจะได้รับผิดชอบไหมครับ”

“ครับ แน่แน่นอนครับ เพราะอย่างนั้นผมถึงพยายามอย่างสุดความสามารถครับ”

“ทำไมคุณถึงไม่ห้ามพวกเขาล่ะครับ”

“แม้จะมีความเสี่ยงสูง แต่แผนการของพวกเขา ก็มีความเป็นไปได้ที่จะสำเร็จสูงเช่นเดียวกันครับ เพราะอย่างนั้นผมจึงไม่ห้ามและสั่งให้พวกเขาเดินหน้าต่อครับ”

อันยองกยูตอบโดยเน้นชัด ๆ ตรงคำว่า ‘สั่งให้ทำ’ พัคจุนฮยของซึ่งเป็นคนโยนคำถามมาจึงยิ่งตะเบ็งเสียงขึ้นไปอีก

“สั่งให้ทำเหรอครับ ไม่คิดว่ามันจะเป็นปัญหาเลยเหรอ หากยานูโควิทได้เป็นประธานาธิบดีขึ้นมา คุณจะได้รับผิดชอบเรื่องนั้นได้ไหมครับ”

สายตาของชเวคยองฮุนจับจ้องอยู่ที่อันยองกยู

การพูดว่า ‘สั่ง’ ก็มีความหมายว่า ขอให้ความรับผิดชอบทั้งหมดมาอยู่ที่ตนเองคนเดียว

แบบนี้ลูกน้องที่ทำงานอยู่ได้หมอนั่น คงแสดงความสามารถกันอย่างเต็มที่เลยสินะ ถึงสร้างผลงานแบบนี้ขึ้นมาได้

พนักงานส่วนใหญ่เมื่อได้เลื่อนตำแหน่งมาได้ระดับหนึ่ง ก็มักจะเกิดความกลัวที่จะต้องรับผิดชอบไปโดยปริยาย เพราะห่วงตำแหน่งของตัวเอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกกรรมการบริหารยิ่งหนัก เพราะเป็นพนักงานที่มีสัญญาจ้างระยะสั้นเพียงหนึ่งปีเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ชเวคยองฮุนจึงเรียกพวกเขามาคุยอยู่เสมอ

“คิดว่ากรู๊ปเรานั้นยิ่งใหญ่อะไรขนาดนั้นเลยหรือไง กรู๊ปอันดับหนึ่งกับอันดับสองในเกาหลีมีขนาดใหญ่มากกว่าเราเป็นยี่สิบเท่า! ฉะนั้นจงอย่าพอใจ

ในสิ่งที่มันเป็นอยู่ตอนนี้ ที่ฉันให้คำตอบแทนเยอะขนาดนั้นก็เพื่อให้ทำงานแบบเอาชีวิตเข้าแลก เข้าใจไหม”

ทั้งที่หากเกิดปัญหาที่แก้แก้ไขไปเท่านั้น แต่เมื่อเห็นพวกกรรมการบริหารซึ่งได้รับคำตอบแทนแสนแพงเอาแต่ตั้งทำปัดความรับผิดชอบแบบนั้นแล้ว ชเวคยองฮุนก็รู้สึกโมโหขึ้นมา

“พอได้แล้ว”

ชเวคยองฮุนเอนตัวไปที่ไม้แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายคำราม ทันใดนั้นในห้องประชุมก็พลันเงียบสนิท

“พูดไม่รู้เรื่องกันเลยจริงๆ ถ้าสักแต่ว่าจะทำงานกันแบบนี้ก็รวมกันไปยืนใบลาออกเลยไป”

ได้ยินเสียงกลืนน้ำลายดังมาจากทั่วบริเวณ

“ประธานยูจีฮุน!”

เมื่อถูกชเวคยองฮุนเรียก ยูจีฮุนจึงรีบตอบทันที

“ครับ ท่านประธานใหญ่”

“ตอนนายทำธุรกิจ ได้ทำแบบเอาชีวิตเป็นเดิมพันไหม”

“ผมเอาชีวิตเป็นเดิมพันอยู่เสมอครับ”

“เพราะอะไร”

“เพราะผมชอบงานนี้ครับ”

คำตอบนั้นทำให้ชเวคยองฮุนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

“ทุกคนรู้อยู่แล้วใช่ไหม ว่าฉันขายหมากฝรั่งและช็อกโกแลตที่ได้มาจากहारอเมริกาแล้วรวบรวมเงินไปซื้อเศษเหล็กมาขาย จากนั้นก็นำเงินที่ได้จากการขายเศษเหล็กมาตั้งบริษัทการค้านี้ขึ้นมา การที่ฮันยองกรุ๊ปเติบโตได้ขนาดนี้ก็เพราะสงครามเวียดนาม ฉันไปที่สนามรบด้วยตัวเอง พร้อมกับพวกพนักงาน ถือปืนเอ็มสิบหกชนส่งยุทธโธปกรณ์ให้กับพวกทหารพันธมิตร ผ่านความเป็นความตายมานับครั้งไม่ถ้วน ช้ายังเคยโดนพวกเวียดกง¹ จับตัวไปตั้งหลายเดือนอีกด้วย แล้วทำไมฉันถึงทำแบบนั้น

¹ แนวร่วมปลดปล่อยชาติเวียดนามใต้

ตอนนะเธอ ก็เพราะชอบยังไงละ งานนี้มันเป็นงานที่สนุกมากๆ เพราะทุกครั้งที่ผมเสี่ยงชีวิตไปก็จะได้เงินกลับเข้ามาในบัญชีมากมาย แล้วที่ทุกคนมานั่งที่นี่ก็เพื่อที่จะเสี่ยงชีวิตหาเงินแบบนั้นไม่ใช่หรือไง”

คำตำหนิของชเวคยองฮุนทำให้ห้องประชุมที่เงียบอยู่แล้วยิ่งเงียบกว่าเดิม

“ไม่ว่าใครจะได้ขึ้นเป็นประธานาธิบดีก็ตาม การที่พวกนายได้คำตอบแทนมากมาย ได้ตำแหน่งกรรมการบริหารมาก็เพื่อที่จะทำหน้าที่ช่วยประนีประนอมให้ไม่เกิดปัญหาต่อกรุปไม่ใช่หรือไง ถ้าจะนั่งอยู่เฉยๆ แล้วโยนความรับผิดชอบว่าเป็นความผิดของคนนั้นของคนนี้ แล้วทำไมฉันจะต้องจ่ายเงินแพงขนาดนั้นเพื่อให้พวกนายมานั่งตำแหน่งบริหารด้วยแบบนี้เอาเด็กใหม่ขึ้นมาแทนไม่ดีกว่าเธอ”

ชเวคยองฮุนมองพวกกรรมการบริหารที่เงียบเป็นเป่าสากแล้วก็เดาะปากอย่างขัดใจ

“ฉันฆ่าพวกเวียดกงในสงครามไปตั้งมากมาย พนักงานคนสำคัญของฉันหลายคนก็ตายไปเพราะพวกนั้นด้วยเหมือนกัน แต่ตอนนี้บริษัทเวียดนามจำนวนมากก็ยังทำการค้าขายกับทางกรุปเรา จะบอกให้เห็นว่าโลกนี้ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวรหรอก ในเมื่อพนักงานเด็กๆ อุทิศให้เสี่ยงชีวิตจนได้สัญญามาแล้ว จากนั้นก็ต้องหาหรือเพื่อหาหนทางการจัดการสิ แล้วดูที่พวกแกทำสิ ไม่ได้ตั้งใจเลยสักอย่าง”

เมื่อชเวคยองฮุนพูดจบแล้ว ยูจีฮุนก็รีบตอบทันควัน

“ขอโทษด้วยครับ ท่านประธานใหญ่ จะรีบดำเนินการประชุมหาทางจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยโดยสมบูรณ์ครับ”

อีจุนฮักมาที่ห้องทำงานของประธานใหญ่เพราะโดนเรียกพบกะทันหัน

เมื่อเข้ามาในห้องก็พบประธานใหญ่ชเวคยองฮุนผมขานั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ด้านข้างของเขาคือประธานยูจีฮุนกับผู้อำนวยการอันจองกยู อีจุนฮักจึงโค้งศีรษะให้ทันที

“ไม่เป็นไร ตอนนี้ไม่ได้มีงานด่วนอะไรใช่ไหม”

อีจุนฮักตอบคำถามของชเวคยองฮุนสั้นๆ

“ครับ ท่านประธานใหญ่”

“จะเกร็งอะไรขนาดนั้น นายเคยเจอฉันที่สถาบันฝึกอบรมและพัฒนา
ศักยภาพบุคลากรแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“มานั่งตรงนี่สิ”

เมื่ออีจุนฮักนั่งลงบนโซฟา ชเวคยองฮุนก็พินิจมองใบหน้าของเขา

หลังการประชุมกรรมการบริหารเสร็จแล้ว ชเวคยองฮุนที่ได้ฟัง
เรื่องราวอย่างละเอียดจากอันจองกยูก็รู้สึกถูกใจอีจุนฮักซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า
ของเขา

เพราะไม่ว่าผลการเลือกตั้งที่ยูเครนจะเป็นอย่างไร พวกเขาก็ได้สัญญา
งานก่อสร้างที่ได้เปรียบอย่างมากแล้ว

ถ้าส่งคนอื่นไปจะได้ผลลัพธ์แบบนี้หรือเปล่าล่ะ

ชเวคยองฮุนส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วพูด

“คิดอะไรถึงได้ทำเรื่องอย่างนั้นล่ะ ผู้จัดการอีจุนฮัก”

เมื่อประธานใหญ่ถามพร้อมเรียกชื่อของเขา มุมปากของอีจุนฮัก
ก็กระตุกเล็กน้อย

เข้าตาท่านประธานแล้วสินะ

อีจุนฮักตอบโดยไม่แสดงท่าที่เป็นกังวลอะไรเลย

“ไม่ได้คิดอะไรเลยครับ แค่ตั้งใจจะทำให้งานนี้สำเร็จครับ”

“ไม่คิดเลยเหรอว่าอาจจะตายได้นะ”

“คิดว่าอาจเป็นอย่างนั้นก็ได้รับ เพราะตอนเจรจาก็โดนขู่มาเยอะ
พอสมควร แต่ถ้าจะทำให้สัญญาครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้ นอกจาก
แผนการนี้แล้วก็คิดแผนการที่เหมาะสมกว่านี้ไม่ได้เลยครับ”

ชเวคยองฮุนทำเรื่องเสี่ยงตายที่เวียดนามก็เพื่อบริษัทของตัวเอง
เลยสามารถเอาชีวิตเป็นเดิมพันได้

แต่การที่พนันงานกินเงินเดือนซึ่งไม่รู้ว่าจะโดนไล่ออกเมื่อไร
ยอมเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อให้การเจรจาประสบความสำเร็จนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะเห็น

ได้ง่ายๆ เลย

ผลงานที่ดีที่สุดในอันของเทรดดิ้ง ค่ะแนะนำจากสถาบันฝึกอบรมและพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่ดี แล้วยังเป็นคนที่ทำงานถวายชีวิตให้บริษัทอีกแบบนี้ควรต้องเอามาปลูกปั้นสิถึงจะถูก

ชเวคยองฮุนพยักหน้าฟังอีจุนฮักพูด

“แล้วเจอหลักฐานที่ใช้แบล็กเมลทั้งสองฝั่งได้ยังไง”

นี่เป็นโอกาสที่อีจุนฮักจะเอาความดีความชอบทั้งหมดมาเป็นของตนเองได้และเขาเองก็รู้เรื่องขึ้นมาคร่าวๆ บ้างแล้ว แต่อีจุนฮักกลับนึกถึงคำพูดของคิมชอลซูขึ้นมา

“พวกเราต้องไปด้วยกันครับ”

อีจุนฮักเงียบไปสักพักหนึ่ง ก่อนจะมองหน้าชเวคยองฮุนตรงๆ แล้วตอบกลับ

“ความจริงแล้วที่การเจรจาครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้ เป็นเพราะการทำงานของผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซูเยอะที่สุดเลยครับ”

“ผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซูเหรอ”

“ครับ ท่านประธานใหญ่ คนที่ได้หลักฐานพวกนั้นมาคือผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซู คนที่เสนอแนะว่าจะใช้หลักฐานพวกนั้นยังไงก็เป็นผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซูครับ ผมเพียงแค่แบกรับความเสี่ยงแล้วเลือกทำตามวิธีที่ผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซูเสนอมาเท่านั้นครับ”

อีจุนฮักพูดจบ ชเวคยองฮุนก็แอบอุทานอย่างประทับใจอยู่ในใจ เพราะไม่ค่อยมีคนเอ่ยชมความดีความชอบของลูกน้องในสถานที่แบบนี้สักเท่าไร

เก้าในสิบมีแต่พวกที่อวดว่าตัวเองเก่งขนาดไหนกันทั้งนั้น

“...นี่กำลังบอกว่าคนที่ทำให้งานนี้สำเร็จจุล่งได้คือผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซูอย่างนั้นเหรอ”

“ครับ ท่านประธานใหญ่ หากท่านอยากทราบว่าเขาได้หลักฐานพวกนั้นมาได้ยังไง คงต้องไปถามเจ้าตัวเองแล้วละครับ”

“ฮ่าๆๆ!”

ผู้อำนวยการอันจองกยูแสดงความรับผิดชอบในสิ่งที่ลูกน้องทำ ส่วนผู้จัดการอีจุนฮักยกความดีความชอบให้ลูกน้องที่อยู่ใต้บังคับบัญชาตัวเอง และคิมซอลซูที่เป็นคนกล้าได้กล้าเสีย มุทะลุ แถมคาดเดาไม่ได้ว่าจะทำอะไรบ้าง

รองประธานชินบยงฮุนตั้งทีมมาดีแสะ จะว่าไปแล้วงานนี้ก็เป็นผลงานของเจ้านั้นอีกแล้วสินะ

“งั้นก็เรียกผู้ช่วยผู้จัดการคิมซอลซูมาเลยสิ”

อันจองกยูรีบตอบ

“ตอนนี้เขาออกไปทำงานข้างนอก เพื่อจัดการงานของซัปพลายเออร์ครับ ท่านประธานใหญ่”

“เหอ น่าเสียดายนะ อยากจะฟังจากปากเจ้าตัวเองเลยแท้ๆ แต่ก็ช่วยไม่ได้ละนะ งั้นขอฟังจากผู้จัดการอีจุนฮักก่อนได้ไหมว่าเรื่องราวตอนทำงานที่นั่นเป็นยังไงบ้าง”

หลังจากที่พูดคุยสัพเพเหระกันเกินสามสิบนาทีแล้ว อันจองกยูและอีจุนฮักก็กล่าวลาอย่างสุภาพแล้วขอตัวกลับ

หลังจากที่พวกเขาออกไปแล้ว ชเวคยองฮุนและยูจีฮุนก็คุยกันอย่างเงียบๆ โดยที่ในมือของชเวคยองฮุนมีรายงานผลประกอบการกลางปีอยู่

“ขนาดของแผนกขายสามขยายใหญ่ขึ้นมาก ๆ เลยนะเนี่ย บรรลุเป้าหมายตามที่ได้รับมอบหมายไปแล้วด้วย”

“ครับ ท่านประธานใหญ่ โปรเจกต์งานก่อสร้างที่เคนยากับสิงคโปร์ถือว่าใหญ่มากครับ”

“ถ้ารวมสัญญาของยูเครนที่ได้มาด้วย ต่อให้เอาแผนกขายหนึ่งและสองมารวมกันก็ยังไม่ตามแผนกขายสามไม่ทันเลย”

“ครับ ท่านประธานใหญ่”

“เพราะอย่างนั้นฉันเลยคิดว่าควรจะต้องขยายแผนกขายสามสักหน่อยแล้วละ”

“ขยายเหอครับ...”

“เลื่อนระดับแผนกขายสามให้เป็นสำนักงานใหญ่แล้วขยายขนาดเพิ่มขึ้นอีก เพราะต่อไปจะเป็นยุคของการพัฒนาทรัพยากรและการจัดการโปรเจกต์แล้ว”

ชเวคยองฮุนพลันนึกถึงตอนงานนำเสนอ 6-Sigma ของพนักงานใหม่ขึ้นมา

วันนั้นเขาเข้าร่วมฟังการนำเสนอโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แต่หากไม่ได้ไปฟังเนื้อหาที่คิมซอลซุนนำเสนอในวันนั้นปันนี่คงพลาดโอกาสใหญ่ๆ ทั้งหมดนี้ไปแล้ว

ยูจิสุนมองประธานใหญ่ชเวคยองฮุนกำลังยิ้มกริ่มเหมือนคนกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วก็ตระหนักได้ว่าคำที่ทานพูตมาเมื่อครูนี้อาจไม่ใช่การแนะนำแต่เป็นคำสั่ง

“มีคนที่จะให้เป็นผู้อำนวยการฝ่ายในใจแล้วหรือครับ”

ชเวคยองฮุนมองยูจิสุนพร้อมขำคิกคัก

“เพราะอย่างนี้ไงฉันถึงได้ชอบนายนะ คิดว่าผู้อำนวยการอันจองกยูเป็นยังไง”

ยูจิสุนไม่พอใจ เพราะนั่นคือคนของชเวคยองฮุน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไป เพราะแค่ชเวคยองฮุนเอ่ยคำเดียว ต่อให้เป็นประธานของเทรตดิงก็เปลี่ยนสถานะกลายเป็นคนตกงานได้เลย

“ผลงานที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ก็ยอดเยี่ยมมาก ๆ การแสดงออกว่าจะรับผิดชอบในที่ประชุมกรรมการบริหารเมื่อกี้ก็ดี ต้องภายใต้การนำของคนแบบนั้น คนเก่ง ๆ ถึงจะแสดงความสามารถออกมาได้อย่างเต็มที่ยังไงล่ะ”

“ดูท่าทางท่านประธานใหญ่จะถูกใจเขามาก ๆ เลยนะครับ”

“ใช่ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมสถาบันฝึกอบรมและพัฒนาศักยภาพบุคลากรถึงไม่ผลักดันคนแบบนั้นกันนะ”

ยูจิสุนรู้ว่าที่อันจองกยูไม่อาจฉายแสงได้ก็เพราะโดนพลังหุ่นขี้ผึ้งสกัดเอาไว้

“จากนี้ไปผมจะพยายามให้คนเก่ง ๆ ได้รับการผลักดันให้ได้ครับ”

คำพูดของยูจีฮุนที่บอกว่าจะตั้งใจให้มากขึ้น ไม่มีการแก้ตัวใดๆ ทำให้ชเวคยองฮุนยิ้มพร้อมพยักหน้า

“ใช่ ฉันไว้วางใจได้ประธานยูเยีเฮลละ”

“อย่าห่วงไปเลยครับ และเรื่องที่ท่านเพิ่งบอกเมื่อครู่นี้ ผมจะเริ่มวางแผนตั้งแต่ตอนนี้เลยครับ”

ตารางงานวันนี้ของชเวคยองฮุนยังเป็นพิเศษ

หลังจากเขาออกมาจากห้องทำงานของประธานยูจีฮุนแล้วก็ไปพบรองประธานชินบยองฮุนและกินข้าวด้วยกัน

“สมกับที่เป็นรองประธานชินเลยนะ ตอนนี้โปรเจกต์ใหม่ี่รุ่งมากเลยละ”

“จะเป็นผลงานของผมได้ยังไงล่ะครับ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะสายตาอันเฉียบแหลมของท่านประธานใหญ่ที่สั่งให้ผมมาอยู่ที่นี้ต่างหากครับ”

“ฮ่าๆๆ อย่างนั้นหรอกหรือ”

ตอนที่กินใกล้จะเสร็จแล้ว ชเวคยองฮุนก็เอ่ยปากถามเรื่องคิมชอลซูกับชินบยองฮุน

“นายคิดยังไงกับผู้ช่วยผู้จัดการคิมชอลซู”

ชินบยองฮุนรู้แล้วว่าคิมชอลซูคบอยู่กับชเวเฮยนา แล้วเขาก็คิดว่าไม่มีทางที่ท่านประธานใหญ่จะไม่รู้เรื่องนี้ ดังนั้นคำถามนี้จึงมีความหมายที่ค่อนข้างซับซ้อนรวมอยู่ด้วย

“เป็นพนักงานที่ยอดเยี่ยมมากครับ ยกเว้นเรื่องพื้นเพครอบครัวแล้ว ก็ถือว่าเป็นเด็กหนุ่มที่มีครบทุกอย่างไม่ว่าจะนิสัย ความคิด ความสามารถ เป็นคนหนุ่มที่ทำได้ยากครับ”

“คนหนุ่มที่ทำได้ยาก?”

ชเวคยองฮุนย้อนคำสุดท้ายเป็นเชิงถาม ชินบยองฮุนจึงพยักหน้า

“คิดว่าถ้าจะให้เป็นผู้ช่วย เขาก็เป็นคนที่ใช้ได้เลยครับ”

“ฮะ?”

ชเวคยองฮุนจึงชินบยองฮุนด้วยสีหน้าตกใจ

เมื่อชินบองฮุนส่งยิ้มหนึ่ง ๆ ให้ ชเวคยองฮุนก็แผดเสียงหัวเราะดังออกมาเช่นกัน

“นายรู้ได้ยังไง”

“ผมเคยดูแลคุณหนูฮเยนาอยู่พักหนึ่งนี่ครับ เห็นเธอทำคาเฟออยู่ใกล้ ๆ นี่เอง”

“อ้อ! ใช่! เพราะอย่างนั้นก็เลยรู้สินะ นี่คิดว่ามีแค่ฉันกับยองจุนเท่านั้นที่รู้ ไม่ได้เอาไปพูดกับใครที่ไหนใช่ไหม”

“ท่านประธานใหญ่ยังอยู่เฉยๆ แล้วผมจะปากเปราะได้ยังไงล่ะครับ”

“ปากเปราะเหรอ ฮ่าๆ! สนุกจริงๆ จะว่าไปแล้ว ก็นึกถึงตอนที่ฉันกระดกมกอกอลลีจากขวดกับผู้อำนวยการชินในโซตงานก่อสร้างที่ตะวันออกกลางเมื่อก่อนเลยนะ”

“ฮ่าๆ ผมก็คิดถึงเหมือนกันครับ”

ชเวคยองฮุนยิ้มน้อย ๆ อย่างอารมณ์ดี

“ยังไงก็ตาม นายก็คิดแบบนั้นเหมือนกันใช่ไหมล่ะ”

“ครับ แต่ว่าท่านประธานใหญ่”

“ว่าไง”

“ผู้ช่วยผู้จัดการคิมซอลซูเป็นคนของกรรมการผู้จัดการชเวของจุนนะครับ”

“แล้วยังไง”

“บรรดาพนักงานที่ถูกนับว่าเป็นหัวหอกรุ่นต่อไปตอนนี้เข้าไปอยู่ภายใต้กรรมการชเวของจุนกันหมดแล้ว แบบนี้ตำแหน่งทายาทสืบทอดน่าจะยุ่งยากขึ้นนะครับ”

เมื่อชินบองฮุนพูดอย่างนั้น ชเวคยองฮุนก็พยักหน้า

“คงจะยุ่งยากขึ้นนั่นแหละ แต่ก็ต้องมีการต่อสู้ถึงจะคัดคนที่เหมาะสมได้ไงล่ะ”

“คงกลายเป็นสงครามสามฝ่ายเลยนะครับ”

“นายคิดอย่างนั้นจริงๆ เหรอ”

พอได้ยินชเวคยองฮุนถามอย่างนั้น ชินบองฮุนก็เอียงศีรษะเล็กน้อย

“หมายถึง...?”

“ไม่ว่าใครก็เป็นเจ้าของกรุปได้ ขอแค่มีความสามารถมากพอ”

ชเวคยองฮุนนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา

คิมซอลซุตามการสืบค้นเรื่องราวของเขา นั่นเป็นการเจอหน้ากันครั้งแรกกับเจ้านั้น

“ท่านประธานใหญ่เองก็ทราบว่ายายตาของผมมองไปที่ไหนนะครับ”

ตอนนั้นคิดแค่ว่าเจ้านั้นค่อนข้างอวดดี แต่พอเห็นว่าสามารถทำงานใหญ่ๆ สำเร็จได้อย่างต่อเนื่องก็เริ่มคิดว่าเป็นคนที่เก่งมากๆ

รวมถึงสัญญาของยูเครนในคราวนี้ด้วย

แม้จะพูดกับพวกผู้บริหารว่าให้ทำงานแบบเอาชีวิตเป็นเดิมพันอยู่เสมอ แต่ความจริงแล้วชเวคยองฮุนเองก็รู้ดีว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่พนักงานกินเงินเดือนจะทำงานแบบถวายชีวิตให้บริษัท

และก็ไม่ค่อยได้เห็นกรณีแบบนั้นเท่าไรนัก

แต่คิมซอลซุที่คำนวณความเป็นไปได้ทุกอย่างไว้แล้ว ก็ยังยอมรับความเสี่ยงนั้นแล้วผลักดันทำงานต่อไป

ต้องอย่างนั้นแหละ ต้องรู้จักเสี่ยงชีวิตเพื่อบริษัทเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์เป็นเจ้าของบริษัทได้

ชเวคยองฮุนคิดในใจขณะเพลิดเพลินไปกับของหวานที่ถูกใจมากกว่าอาหารจานหลัก

ไม่ว่าจะเป็นลูกชาย ลูกสาว หรือลูกเขยก็ตาม

125

ไม่มีทางยอมแพ้และหนีไปหรอก

“เห็นว่าฝั่งนาย จะถ่ายโฆษณาบริษัทนี้”

พัคจุนฮยองที่ถูกจ้างด็อกฮวานเรียกให้มาเจอนั่งอยู่ที่บาร์หรูกลาง
พัยกหน้าและรินเหล้าให้อีกฝ่าย

“ครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

“งั้นก็คงมีสินค้าของกรุ๊ปอยู่ในนั้นหลายตัวเลยสิ”

“ครับ จะมีสินค้าของฮันยองอิเล็กทรอนิกส์อยู่หลายตัวเลยครับ”

จ้างด็อกฮวานพัยกหน้าเป็นเชิงบอกว่าก็ควรต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว
ก่อนจะพูดด้วยสีหน้าแบบคนดีโดยไม่รู้เลยว่าพัคจุนฮยองกำลังตามสืบชุดคู่
เรื่องของเขายู่

“อืม ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วละนะ ว่าแต่ พอจะเอาของอีกอย่างไร
ใส่ไว้ในโฆษณาที่จะถ่ายคราวนี้ด้วยได้หรือเปล่า”

ถ้าเป็นของที่ผลิตโดยฮันยองกรุ๊ปก็คงไม่ต้องมาคุยกันอย่างลับ ๆ
แบบนี้ พัคจุนฮยองจึงสงสัยว่าอีกฝ่ายจะขอให้เขาช่วยทำอะไร

“งานนี้เป็นงานที่รองประธานชินบยองฮุนเป็นคนควบคุม ผมจึงไม่มี
อำนาจทำ...”

“เฮอะ โอ้เจ้านี! การทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ก็เป็นความ
สามารถอย่างหนึ่งนะ ถ้าเป็นเรื่องที่ยังไงก็ได้อยู่แล้ว ใครหน้าไหนก็ทำได้
ทั้งนั้นแหละ นายเป็นคนไร้ความสามารถขนาดนั้นเลยเหรอ”

ลำพังแค่นี้ก็หงุดหงิดไปทั้งวันเพราะคำสั่งของประธานยูจีฮุนที่

เลื่อนระดับแผนกขายสามให้เป็นสำนักงานใหญ่

และภายในยังวางตัวอันจองกยูให้เป็นผู้อำนวยการฝ่ายอีก นั่นเท่ากับ การเลื่อนตำแหน่งของอันจองกยูได้รับการยืนยันแน่นอนแล้ว

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังทิ้งห่างจนไม่เห็นฝุ่นอยู่เลย แต่ตอนนี้กลับโดน ไล่หลังมาติดๆ เสียแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ตอนนี้พัคจุนฮยองรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะถ้าเป็น อย่างนี้ต่อไปมีหวังอันจองกยูได้ป็นข้ามหัวเขาขึ้นไปก่อนแน่ๆ

ว่าแต่ไอ้หมูตอนนี่ทั้งๆ ที่ไม่ได้อยู่บริษัทเดียวกันด้วยซ้ำ แล้วทำไม ถึงมาทำตัวข่มขู่อย่างกับฉันเป็นลูกน้องของมันอีก

พัคจุนฮยองรู้สึกอยากตอยหน้าจางด็อกฮวานแรงๆ ลักครั้ง แต่ก็ทำ แค่พยักหน้าหงิกๆ ไม่แสดงท่าทีอะไรออกไป

“เอ่อ...ไม่ใช่ครับ แล้วท่านหมายถึงอะไรเหรอครับ”

จางด็อกฮวานแสบะยิ้มให้กับท่าทางของพัคจุนฮยองที่ยังถ่อมตัว เหมือนเดิม แม้จะโดนเหยียบย่ำถึงขนาดที่หากเป็นคนปกติก็คงจะโต้ตอบ อะไรบ้างแล้ว

“ยังเป็นคนโง่เหมือนเดิมเลยนะ ใช้งานง่ายจริง ๆ”

“นายรู้จักน้ายาฆ่าเชื้อสำหรับเครื่องทำความชื้นหรือเปล่า”

พัคจุนฮยองพยักหน้าตอบว่ารู้จัก

เนื่องจากที่เกาหลี คนจำนวนมากจะอาศัยอยู่ร่วมกันในอพาร์ทเมนต์ พอถึงฤดูหนาวอากาศในอาคารประเภทนี้จะแห้งได้ง่าย ผู้คนส่วนใหญ่จึง นิยมใช้เครื่องทำความชื้นกัน พร้อมกับกระแสการดูแลสุขภาพที่เป็นที่นิยม ทำให้คนจำนวนมากเริ่มเกิดความกลัวต่อเชื้อโรคมากขึ้น

สินค้านี้จึงถูกผลิตขึ้นมาโดยอาศัยความรู้สึกของคนเหล่านั้นในการ ทำการตลาด เพียงแค่ใส่น้ำยาฆ่าเชื้อลงไปเครื่องทำความชื้นก็จะสามารถ ช่วยกำจัดเชื้อโรคในอากาศได้

พัคจุนฮยองเองก็ใช้สิ่งนี้อยู่เช่นเดียวกันเพราะเป็นห่วงสุขภาพของ ลูกชาย

“ครับ รู้จักครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

“พอดีคนรู้จักฉันกำลังพัฒนาน้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับเครื่องทำความชื้นขึ้นมาใหม่นะ ช่วยหน่อยได้ไหม”

ถ้าเป็นน้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับเครื่องทำความชื้นก็น่าจะใส่เข้าไปในโฆษณาอย่างแนบเนียนได้อยู่

“ถ้าเป็นสินค้านี้น่าจะได้อยู่ครับ”

“เธอ มีแต่รองกรรมการผู้จัดการพัคเท่านั้นที่ไว้ใจได้ เอ้อ จริงสิ แล้วเรื่องนั้นเป็นยังไงบ้าง เรื่องคุณอีฮันซุนนะ”

“ผมแอบกระซิบบอกไว้แล้วครับ แค่ว่าบอกเวลากับสถานที่ผมก็จะพามาด้วยเลยครับ”

“มาด้วย?”

จางด็อกฮวานส่ายหน้า

“ไม่ต้อง นายนะไม่ต้องมาด้วยหรอก แค่ออกให้เขามาที่ร้าน ‘The Sher’ ในชองดัม วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ก็พอ”

“...รับทราบครับ”

จางด็อกฮวานรินวิสก็ลงในแก้วที่ว่างเปล่าของพัคจุนฮยของพร้อมบอก

“ถ้าอยากประสบความสำเร็จในกรู๊ปแค่ตามฉันให้ดึกก็พอ ที่ผ่านมามาจนถึงตอนนี้ฉันถูกใจนายมากนะ”

“เป็นเกียรติมากครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

พัคจุนฮยของส่งจางด็อกฮวานซึ่งเมาเหล้าขึ้นรถ แล้วจ้องมองไปยังทางที่รถของเขาขับออกไปจนลับตาอยู่ครู่หนึ่ง

ตอนนี้เขากำลังให้บริษัทเอกชนชุดคู่ย์เบื่องหลังและตามติดเรื่องการทุจริตของจางด็อกฮวานอย่างต่อเนื่อง

นับตั้งแต่จางด็อกฮวานได้เป็นกรรมการผู้จัดการ ทรัพย์สินของเขาก็เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าในทุกๆปี เพราะเขาขอรับเงินใต้โต๊ะก้อนใหญ่จากการลอบบี้พวกบริษัทผู้รับเหมาช่วง นอกจากนี้เขายังเล่นชู้กับผู้หญิงถึงสามคนอีกด้วย

พัคจุนฮยของกำลังเผื่อไว้ถึงเวลาที่เหมาะสมเพื่อที่จะกำจัดการกรรมการผู้จัดการจางให้พ้นทาง พร้อมรวบรวมหลักฐานจำนวนมากเพื่อที่ตัวเองจะได้

กลายเป็นคนสนิทของประธานชเวคยองจุนแทน

เฮอะ กรรมการผู้จัดการจาง รออีกหน่อยเถอะ ฉันจะทำให้แกต้องมา
คุกเข้าอ้อนวอนต่อหน้าฉันเอง อีกไม่นานหรอก

ขณะที่พัคจุนฮยของกำลังยืมพลังกัตรีมผีปาก โทรศัพท์มือถือ
ในกระเป๋าของเขาก็ดังขึ้น

“ครับ พ่อ”

“ทำงานอยู่เหรอ”

“เลิกงานแล้วครับ”

“ทำงานให้มันน้อยๆหน่อย เดี่ยวร่างกายจะพังเอา”

“เดียวได้เป็นประธานแล้วค่อยพักครับ”

“ยังเป็นประธานก็ยุ่งยุ่งมากขึ้นนะสิ อุนโฮบอกว่าแน่นอกหายใจ
ไม่ออกอยู่เรื่อยเลยนะ”

“คิดถึงผมเหรอครับ”

“ไม่นานไฉนนะ เห็นครวญครางอยู่ตลอด พ่อเลยพาไปโรงพยาบาล
แต่หมอบอกว่าไม่มีอะไรผิดปกติ”

“ถ้าอย่างนั้นช่วยดูเรื่องระบายอากาศให้บ่อยๆหน่อยนะครับ ที่รู้สึก
อึดอัดอาจจะเป็นเพราะเรื่องนั้นก็ได้”

“อืม รู้แล้ว สัปดาห์นี้จะกลับบ้านหรือเปล่า”

“สัปดาห์นี้น่าจะยาก มีประชุมของกรุ๊ปนะครับ”

“โอเค ถ้ามีเวลาแล้วมาหาอุนโฮด้วยล่ะ”

“ครับ พ่อ”

พัคจุนฮยของวางสายแล้วก็ถอนหายใจเมื่อนึกถึงลูกชาย

อดทนอีกหน่อยนะ

“นั่นอะไรนะ”

คิมซอลซูที่เลิกงานดีกกกลับมาถึงบ้านแล้วขึ้นไปยังเครื่องทำความชื้น
ที่ติดตั้งอยู่ในห้อง

“เจ้ายองซูมันบอกอากาศแห้งนะ แม่ก็เลยติดเครื่องทำความชื้นให้”

“เธอ”

คิมซอลซุมองคิมยองซูแล้วถาม

“เฮ้ย ไอ้เด็กนี่ ชอบใจเลยสิได้ติดเครื่องทำความขึ้นแบบนี้”

“เหงอยู่แล้ว ปากนี่แห้งแตกตลอดเลยนะ แต่วันนี้ค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว”

คิมยองซูยกนิ้วโป้งขึ้นพร้อมพยักหน้า ส่วนคิมซอลซูก็มองไปรอบๆ
เครื่องทำความขึ้นด้วยท่าทางไม่สบายใจ

“ไม่ได้ใส่อะไรลงไปเครื่องทำความขึ้นใช่ไหม”

“อะไรล่ะ”

“ไม่ได้ใส่พวกน้ำยาฆ่าเชื้ออะไรพวกนั้นลงไปใช่ไหม”

ยุนจินซุกหยิบบางอย่างออกมาจากด้านหลังเครื่องทำความขึ้นพร้อมถาม

“อันนี้เธอ”

“อืม”

“เห็นเขาบอกว่าถ้าใส่อันนี้ลงไปแค่นี้เดียวก็ไม่ต้องทำความสะอาด
เครื่องทำความขึ้นให้ยุ่งยากแล้วยังช่วยฆ่าเชื้อด้วย แถมราคาก็ถูกมาก แม่
เลยใส่ไปแล้ว ทำไม่เธอ”

“ไม่ต้อง อย่าใส่ล่ะ”

คิมซอลซูเอาน้ำยาฆ่าเชื้อสีขาวที่ยุนจินซุกถือมาไปเททิ้งที่ซิงค์ล้างจาน
จนหมด

ยุนจินซุกทำหน้าที่ไม่พอใจเมื่อเห็นคิมซอลซูเอาของที่เสียเงินซื้อ
มาไปเททิ้งแบบนั้น

“ทำแบบนั้นทำไม เสียตายเงินนะ”

“มันอันตรายมากนะ ถ้าเราสูดดมสารเคมีที่ฆ่าเชื้อนี้เข้าไปเรื่อยๆ”

“คนอื่นเขาก็ใช้กันเยอะแยะ กังวลมากเกินไปหรือเปล่า ขนาด
ซูเปอร์มาร์เก็ตใหญ่ๆ ยังแยกโซนไว้ขายต่างหากเลย โฆษณาในทีวีก็มี
เยอะแยะ”

“ถึงอย่างนั้นก็ได้ไม่ได้ ห้ามใช้เลยนะ”

คิมซอลซุมองยุนจินซุกที่ทำหน้าที่ไม่พอใจแล้วก็หันไปมองน้องชาย

“ยองซู”

“ทำไม จะโมโหใส่ผมด้วยหรอ”

“ไอ้เด็กนี่ ฉันโมโหตอนไหน”

“ก็โมโหอยู่นี่ไง”

“หรอ”

ตอนนั้นเองคิมซอลซึงค่อย ๆ ผ่อนคลายสีหน้าลงพลงสายหน้าเล็กน้อย

“อยากทำการบ้านสักข้อไหม”

“ไม่เอาด้วยหรอก”

“แต่ถ้ายอมทำการบ้านข้อนี้ พี่ให้แสนวนเลย”

คำว่าแสนวนทำให้คิมยองซูทำตาโตแทบกลน

“โอเค การบ้านอะไร บอกมาได้เลย”

ถ้าเป็นคิมยองซูซึ่งอ่านหนังสือแพทย์ของพวกนักศึกษาแพทย์เป็นงานอดิเรกก็คงจะค้นคว้าข้อมูลเชิงลึกได้ดีแน่นอน

คิมซอลซึงไปที่ธนาคารส่วนประกอบที่ติดอยู่ที่ขวดเปล่าของน้ำยาฆ่าเชื้อพร้อมบอก

“ลองตรวจสอบส่วนประกอบของน้ำยาฆ่าเชื้อแล้วเขียนรายงานมาให้หน่อย ถ้าเห็นรายงานแล้วพี่อาจให้เงินเพิ่มขึ้นก็ได้นะ”

“จริงหรอ จริงใช่ไหม”

“พี่เคยโกหกหรือไง”

“โอเค รู้ใช่ไหมว่าผมเป็นคนมุ่งมั่นขนาดไหน เตี่ยจะตรวจสอบส่วนประกอบให้หมดเลย เตรียมเงินสดใส่กระเป๋าดังดีให้แน่น ๆ ไว้ได้เลย”

คิมยองซูทำท่ากระหึ่มยิ้มอย่างขณะที่มองขวดใส่น้ำยาฆ่าเชื้อที่ว่างเปล่าระหว่างนั้นคิมซอลซึงหันไปพูดกับยุนจินซุก

“แม่ เรามาตกลงกันก่อนว่าจะไม่ใช่อันนี้จนกว่ายองซูจะตรวจสอบเสร็จนะ”

“มีอะไรที่แม่ไม่รู้หรือเปล่า”

คิมซอลซึงรู้ว่ามีคนจำนวนมากต้องตายเพราะน้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับเครื่องทำความชื้นนี้ แต่เขาไม่สามารถอธิบายอะไรในตอนนี้ได้

“เปล่าๆ ก็แค่ให้ระวังเฉยๆ ไม่อยากให้เห็นแบบไม่คิดอะไรเพียงแค่เห็นว่าใครๆ ก็ใช้กัน ควรต้องรู้ให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยใช้ดีกว่า”

“คุณชอลซู ทางนี้ค่ะ!”

คิมชอลซูเดินไปหาชเวเยนาที่โบกมือให้อยู่ตรงมุมร้านอาหารกินเล่น “อุตส่าห์เลื่อนงานมาเพราะบอกว่าจะเลี้ยงมือเย็นดี ๆ แต่ก็เป็นที่ที่ไม่เลวเลยนะครับเนี่ย”

ชเวเยนามองคิมชอลซูที่เลื่อนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามออกแล้วนั่งลงพลงหัวเราะคิกคัก

“พอดีจู่ ๆ ก็นึกถึงร้านอาหารกินเล่นที่ไปบ่อย ๆ สมัยเรียนชั้นประถม จนแทบจะเป็นบ้านตัวเองขึ้นมาล่ะค่ะ”

ใส่กรอกเลือด¹ ของทอด ตีอกบกกี² โอเต็ง³ ปริมาณค่อนข้างเยอะพอสมควร ทำให้คิมชอลซูนึกถึงเหตุการณ์ตอนอยู่ที่ย่านชานชนมาเลย

“แล้วจะกินหมดเหรอครับ”

“แน่นอนค่ะ ว่าแต่คุณชอลซูคะ”

“ครับ?”

“ฉันมีอะไรเปลี่ยนไปไหมคะ”

คำถามของชเวเยนาทำให้คิมชอลซูกวาดสายตามองเธออย่างละเอียด “ก็ไม่นะครับ”

“จริงเหรอ”

เมื่อหญิงสาวถามอีกครั้ง คิมชอลซูก็เอียงศีรษะพร้อมพิจารณาหญิงสาวอย่างละเอียดอีกครั้ง

“ไม่เลยครับ นี่จะแก้มผมเล่นใช่ไหมครับ”

“ฉันผิดหวังมากเลยนะคะ คุณชอลซู”

¹ใส่กรอกที่ทำจากวุ้นเส้น เลือดหมู และเครื่องใน ใส่ในใส่หมูแล้วนำไปนึ่ง

²อาหารที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว ผัดกับซอสโคชูจัง

³ลูกชิ้นปลาต้มในน้ำซุป

“เอ๊ะ...อิม แต่ว่าในสายตาผมไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลยนะครับ”

“นั่นเปลี่ยนโทนสีการแต่งหน้า นี่คุณดูไม่ออกเลยหรือคะ”

คิมซอลซูจ้องมองใบหน้าหญิงสาวอีกครั้งพร้อมกะพริบตาปริบๆ

“การแต่งหน้าหรือครับ ผมคิดว่าคุณหยวนไม่ได้แต่งหน้าเสียอีก”

“จริงหรือ”

“ใช่ครับ ผมคิดว่าหน้าสดมาตลอดเลยนะครับ”

“ที่จริง ในโลกนี้จะมีผู้หญิงคนไหนออกมาเจอคนที่ชอบด้วยหน้าสดบ้างล่ะคะ”

“หรือครับ อ้อ เริ่มเห็นแล้ว ริมฝีปากมีสีอมส้มขึ้นมานิดหน่อยนี่ครับ”

“จริงหรือคะ”

ชเวสเยนาทำตาโต

“นี่แอบกินต็อกบกกีไปก่อนที่ผมจะมาใช่ไหมครับ”

“เดี๋ยวก่อน!”

คิมซอลซูไปที่ริมฝีปากหญิงสาวด้วยสายตาหยอกเย้า ชเวสเยนาจึงจับนิ้วของคิมซอลซูแล้วหักเบาๆ

“โอ้ยยยย!”

ชเวสเยนารีบปล่อยทันทีเพราะกลัวว่าเธอจะเจ็บจริง

“คนโง่ ฉันอุตส่าห์แต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางที่คุณซอลซูซื้อมาให้เลยนะ ไม่รู้หรือคะ”

“อ้อ อย่างนี้เอง! ก็ว่าอยู่ว่าทำไมถึงได้สวยกว่าปกติซะครับ”

เมื่อถูกชมว่าสวยก็ทำให้เธอรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา

“พูดไปเรื่อยตลอดเลย”

“เปล่าสักหน่อย”

ชเวสเยนารีบใช้ส้อมจิ้มต็อกบกกีแล้วยื่นให้คิมซอลซู

“ทำงานมาเหนื่อยๆ ก็คงหิวใช่ไหมคะ”

“แค่ได้เห็นคุณหยวนก็อิ่มแล้วครับ”

“หรือคะ”

หญิงสาวชักมือหลบมือของคิมซอลซูที่ยื่นมารับ แล้วเอาต็อกบกกี

ใส่ปากตัวเองแทน

“ฉันไม่ต้องกินก็ได้เนอะ”

คิมซอลซูที่มองชเวเยนากำลังเคี้ยวต๋ोकบกก็ดูๆ พลังส่งสายตา
เจ้าเล่ห์พร้อมกับรอยยิ้มก็คลี่กว้างออกมา

หลังจากกินอาหารที่สั่งมาทั้งหมดไปได้ครึ่งหนึ่งจนเริ่มอิ่ม คิมซอลซู
ก็หยิบสมุดโน้ตจากกระเป๋าออกมาวาง แล้วเปิดหน้าหนึ่งให้ชเวเยนดู

“อะไรเหวอคะ”

“อันนี้เป็นเพลงที่ผมคิดว่าอยากจะลองเอาไปใช้ประกอบโฆษณาที่
ถ่ายไป คิดว่าเนื้อร้องเป็นไงครับ”

ชเวเยนอ่านเนื้อร้องแล้วอุทานออกมาจนปากกลม

“โอโฮ ดีเลยนะคะเนี่ย”

“เหวอครับ”

“ลองเอาไปเล่นเปิดตัวบนเวทีก่อนเป็นไงคะ”

“ได้เหวอครับ”

“อืม! ถ้าทำเพลงมาก็ต้องให้ฉันฟังก่อนสิคะ”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าไม่ใช่เจ้านาย ผมไม่มีทางให้ใครมาฟังก่อนแน่นอน
ครับ”

“เจ้านายอีกแล้ว!”

ชเวเยนใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้ตึงแก้มคิมซอลซู
หน้าของคิมซอลซูก็ขยับไปตามมือของหญิงสาว
เพราะอย่างนั้นคิมซอลซูจึงพูดด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“ก็คุยเรื่องงานนี่ครับ”

“น่ารักจัง”

ชเวเยนปล่อยแก้มคิมซอลซูแล้วก็กระตักน้ำในแก้วรวดเดียวจนหมด

“ฉันก็มีเรื่องที่จะบอกคุณซอลซูเหมือนกันค่ะ”

“เรื่องอะไรก็ว่ามาได้เลยครับ”

“เรื่องคุณพ่อฉันค่ะ”

คิมซอลซูทำตาโต

“คุณพ่อท่านอยากรู้ว่าฉันคบใครอยู่ล่ะ ท่านบอกว่าอยากเจอคุณชอลซูค่ะ”

“เหวอครับ ฉันเลิกแล้วไปพบท่านเลยก็ได้ครับ”

“มันไม่ได้ง่ายอย่างนั้นล่ะสิคะ”

ชเวเฮยนามองคิมชอลซูด้วยสายตาเป็นกังวล

“กังวลเรื่องอะไรอยู่เหวอครับ”

“อืม คุณชอลซูคิดยังไงกับฉันล่ะ”

“เป็นเจ้านายที่ดีครับ”

“...จริงเหวอ”

“เป็นเพื่อนที่สนุกที่สุดเวลาอยู่ด้วยกัน”

ชเวเฮยนาทำหน้าอปากย่น

“แค่นี้เหวอคะ”

“คนที่นึกถึงเวลาหลับตา”

“ฮึ อย่ายั่วแต่ลืลาแล้วรีบพูดมาค่ะ!”

“คนที่อยากสร้างชีวิตไปด้วยกันตลอดชีวิต”

เมื่อนั้นใบหน้าของชเวเฮยนาถึงได้สดใสขึ้น

“จริงใช่ไหมคะ”

“แน่นอนครับ”

“ถ้าหากเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นมา จะหนีไปกับฉันไหมคะ”

“...หนีจากคุณพ่อเหวอครับ”

“อืม!”

จริงๆ จะตอบทันทีเลยก็ได้ แต่ว่าคิมชอลซูมองชเวเฮยนานิ่งๆ เหมือนคิดอยู่สักพัก

“ผมจะไม่หนีเหวอครับ คุณเฮยนา”

“คิดกับฉันแค่นั้นจริง ๆ เหวอคะ”

ชเวเฮยนาถอนหายใจอย่างผิดหวัง

“ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรก็ตาม ขอแค่ให้หัวใจของคุณพ่อตามาก็คพอแล้วไม่ใช่เหวอครับ”

“ไม่ใช่เรื่องง่ายขนาดนั้น อาจจะเป็นไปไม่ได้เลยก็ได้ นะคะ”

คิมซอลชูจับมือทั้งสองข้างของหญิงสาวที่รู้สึกเป็นกังวลจริงๆ เขากระชับมือให้แน่นแล้วค่อยๆ เอ่ยด้วยความมั่นใจ

“โลกนี้มีเรื่องง่ายที่ไหนล่ะครับ ผมจะไม่มีทางยอมแพ้และหนีไปไหนแค่เพราะว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอกนะครับ ผมใช้ชีวิตแบบนี้มาตลอด แล้วก็จะเป็นอย่างนี้ต่อไปครับ”

ชเวฮยอนาตัวสั่นสะท้านด้วยความซาบซึ้งใจ

“จริงๆ นะ”

“อืม แน่แน่นอนครับ!”

126

เพราะผู้ช่วยผู้จัดการนั้นแหละ

ชีวิตของเรา

คือการเติมเต็มหนังสือที่ว่างเปล่า
ในวันที่ลมหายใจสุดท้ายของชีวิตมาถึง
ฉันจึงรู้ว่านี่คือตอนจบ
การมองมาที่ฉัน การได้รู้จักตัวฉัน
และรับฟังเรื่องราวของฉัน
ก็เหมือนการได้อ่านหนังสือที่ฉันแอบเขียนไว้
แม้ใครจะตัดสินว่าฉันเป็นคนอย่างนั้น เป็นคนอย่างนี้
เพียงแค่ออกจากหน้าปก จากชื่อเรื่อง
แต่เมื่อไรที่เปิดหน้าแรกขึ้นมา
ทุกคนก็ต้องมองฉันใหม่อีกครั้ง
เพราะ ตัวเอกในโลกใบนั้นคือฉันเอง

พัคบอม ผู้กำกับและโปรดิวเซอร์เรียกสตาฟรวมถึงผู้กำกับศิลป์กับก๊อปปี้-
ไรเตอร์¹ มาประชุม

ตอนนี้สตอรี่บอร์ดผ่านแล้วเหลือแค่การถ่ายทำเท่านั้น การประชุม
จึงไม่ได้ดูเด็ดเหมือนแต่ก่อน

¹ นักเขียนคำโฆษณา

ไม่มีใครเอ่ยปากพูดอะไรเลยจนกระทั่งเพลงจบ อาจเป็นเพราะกำลังเพลิดเพลิดไปกับทำนองเพลงอันสดใสและเสียงเพราะ ๆ ที่ร้องคลอไปกับเสียงกีตาร์เท่านั้น

นอกจากมีความสามารถในการร้องเพลงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว น้ำเสียงก็ยังมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์อีกด้วย เนื้อร้องก็กระชับและเข้าใจง่าย เมื่อได้ฟังครั้งหนึ่งแล้วก็สามารถที่จะร้องคลอตามได้อย่างง่ายดาย

การสื่อสารที่บอกอย่างชัดเจนว่า ตัวเอกของโลกก็คือ ‘ฉัน’ นั้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้คนชื่นชอบได้

คิดว่าร้องเพลงเก่งอย่างเดียวเสียอีก แต่มีทักษะเขียนเพลงที่ยอดเยี่ยมด้วยอีกแฮะ

เป็นทำนองที่แปลกใหม่จนเรียกได้ว่าสวนทางกับยุคสมัยในตอนนั้นได้เลย เหมาะกับโฆษณาที่บอกว่าจะนำไปสู่โลกในอนาคตและทำให้ทุกคนได้เป็นตัวเอกในชีวิต

หลังจากที่ได้ฟังเพลงแล้ว ก็อปปี้ไรเตอร์เองก็อุทานออกมาอย่างประทับใจ

“เพลงนี้เข้ากับโฆษณาของเราพอดีเลยนะครับ นักร้องคนนี้คือใครหรือครับ”

“โอ้โฮ...”

หลาย ๆ คนพยักหน้าพร้อมส่งเสียงประทับใจ พัดบอมจึงใช้เลเซอร์ชี้ไปที่รูปภาพใบหนึ่งซึ่งแปะอยู่ที่ไวท์บอร์ด

“นี่เป็นเพลงที่พระเอกในโฆษณาเป็นคนทำครับ”

“เขาเป็นพนักงานบริษัทไม่ใช่หรือครับ พนักงานบริษัททำเพลงและร้องเพลงระดับนี้ได้เลยหรือครับเนี่ย ทำไมเขาถึงไปทำงานบริษัทกันนะ ให้ไปขึ้นเวทีร่วมรายการชิงอะซองไรเตอร์ตอนนี้ยังได้เลยเนี่ย”

ผู้กำกับดนตรีตอบ พลังสายตาด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

ซึ่งพัดบอมเองก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน

ทุกสัปดาห์เวลาที่ได้ฟังดนตรีสดที่คาเฟ่ลูเฮาส์ก็คิดทุกครั้งว่าทำไมคนแบบนั้นถึงไม่ไปอยู่เวทีที่ใหญ่กว่านั้นนะ แต่เมื่อตั้งใจฟังเนื้อเพลง

ก็พอจะรับรู้ความคิดของคิมซอลซูได้

“ถ้าทำตามที่คุณอื่นบอก แล้วจะเป็นตัวเอกได้ยังไงล่ะครับ”

“ครับ?”

“ถ้าอ่านเนื้อเพลงดูดี ๆ ก็จะสามารถอ่านความคิดของเขาได้ครับ”

คำพูดของพัคบอมทำให้ผู้กำกับอ่านเนื้อเพลงอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้า
พลางส่งเสียงออกมาอย่างประทับใจ

“คุณโปรดิวเซอร์พูดถูกจริงด้วยครับ ช่างเป็นคนที่น่าทึ่งจริง ๆ ถ้าเป็น
คนอื่นที่มีพรสวรรค์แบบนี้คงพยายามไปยืนอยู่บนเวทีแล้ว รูปร่างหน้าตา
ก็ดูดี แล้วยังมีความสามารถในการร้องเพลงขนาดนี้น่าจะดังแน่ ๆ”

พัคบอมเองก็พยักหน้าตามอย่างเห็นด้วยกับคำพูดของเขา

“ยังไงก็ตาม เราจะใช้เพลงนี้เป็นเพลงธีมของโฆษณาเรา ทุกคน
เห็นด้วยใช่ไหมครับ”

“ถ้าใช้เพลงดังที่คนรู้จักมากกว่านี้ก็ดีนั่นแหละ แต่ในเมื่อการสื่อสาร
ข้อความของโฆษณาชัดเจนขนาดนี้ ก็น่าจะไม่มีตัวเลือกอื่นดีไปกว่านี้แล้วครับ”

“ทุกคนมารวมตัวกันหน่อย”

เมื่ออันจองกยูเรียก ทุกคนก็ถือสมุดโน้ตเข้ามานั่งรวมตัวกันที่โต๊ะ
ในห้องประชุม

“เห็นข่าวหนังสือพิมพ์ชิ้นนี้แล้วใช่ไหม”

“ครับ/ค่ะ ผู้อำนวยการ”

“เมื่อวานยูซเซนโกโดนวางยาพิษตอนนี้อาการสาหัส ถ้าเกิดยูซเซนโก
ตายขึ้นมา ยานูโควิชก็จะได้เปรียบในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของยูเครน
ใช่ไหม”

พโยอิลชูกับอีจุนฮักพยักหน้ารับ

“ถ้ายูซเซนโกหลุดออกจากการเลือกตั้งไป ก็ไม่มีคนอื่นที่จะไล่ตาม
ยานูโควิชได้ครับ”

“ให้ตายสิ อุตส่าห์คิดไว้ว่ายูซเซนโกได้เป็นก็ดีนะสิ หัวหน้าพโย”

“ครับ ผู้อำนวยการ”

“ถ้ายานูโควิชได้เป็นประธานาธิบดี ธุรกิจที่ดำเนินอยู่ในตอนนี้ยูเครนจะมีปัญหาไหม”

“เนื่องจากทางเราพามีความสัมพันธ์กับทางโน้นอยู่ ตอนนี้เราจึงกำลังพยายามกระชับความสัมพันธ์กับบริษัทต่างๆ ในยูเครนให้แน่นแฟ้นขึ้นไว้อยู่ครับ ต่อให้ยานูโควิชได้เป็นประธานาธิบดีขึ้นมาก็น่าจะไม่ทำให้เกิดความเสียหายมากมายอะไรครับ”

“อืม ทางเบืองบนเองก็พยายามทุกวิถีทางอยู่เหมือนกัน เพราะงั้นตื่นตัวกันเอาไว้ละ”

อันจงกยuhnไปมองโอดงฮุนกับชินกยองมีที่นั่งอยู่ข้างกันอย่างดูสนิทสนม

“แล้วงานก่อสร้างที่กำลังดำเนินการอยู่ในตอนนี้นะ”

“วันนี้พอมมาถึงออฟฟิศก็รีบติดต่อไปตรวจสอบเลย ตอนนี้นั่งไม่ได้มีปัญหาใหญ่อะไรค่ะ”

“อืม คำว่าไม่มีปัญหานี้ฟังรื่นหูจริงๆ เลยนะ”

อันจงกยพยกหน้าพลางเหลือบสายตาไปมองโอดงฮุนกับชินกยองมีพร้อมพูดต่อ

“ว่าแต่ทำไมพวกเธอสองคนถึงได้นั่งที่เดิมตลอดเลยละ มีอะไรหรือเปล่า”

ชินกยองมีตอบเหมือนไม่ได้มีอะไร ต่างจากโอดงฮุนที่สะดุ้งตกใจ

“ผู้อำนวยการคะ เวลาที่เราไปอ่านหนังสือในห้องสมุดก็มักจะเป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือคะ แบบชอบนั่งตรงที่เดิมๆ จนติดเป็นนิสัยนะคะ”

“เธอ แต่มานั่งข้างๆ ฉันบ้างก็ได้เนะ ถ้าไม่ได้ตั้งใจจะเลียดกันนะ”

“ถูกเฟงเลยคะ ต้องนั่งตรงนี้ถึงจะไม่ค่อยได้ยินเสียงบ่นเสียงด่าของผู้บริหารนะคะ”

พโยยิลซุซซาพรีตออกมาก่อนจะเห็นสายตาของอันจงกยอยู่แล้วก็รีบปิดปากเงียบทันที ส่วนอีจุนฮักที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ก้มหน้างุดแล้วยิ้ม

“เอ๊ะ...ผู้จัดการชินนี่ยังปรับตัวให้เข้ากับสังคมเกาหลีไม่ได้ใช่ไหม”

ชินกยองมีตอบอย่างหนักแน่น

“ค่ะ ผู้อำนวยการ ฉันก็คิดอย่างนั้นค่ะ”

อีจุนฮักที่อยู่ข้างๆ หัวเราะคิกๆ ด้านอันจองกยูเองก็ซ้ำด้วย
อันจองกยูปรับสีหน้าพร้อมกระแอมและเรียกอีฮันซู

“เด็กใหม่”

เมื่อถูกอันจองกยูเรียก อีฮันซูก็ตอบอย่างเกร็งๆ

“ครับ ผู้อำนวยการ”

“ตั้งใจเรียนรู้งานดีอยู่หรือเปล่า”

“ครับ กำลังเรียน...ไม่สิ กำลังตั้งใจเรียนเป็นอย่างดีครับ”

“ดี ต้องตั้งใจเรียนจะได้ทำงานให้ดีขึ้นไหม”

“ครับ ผู้อำนวยการ”

“ชุดถ้อยชุดคำดี ใช้ได้เลย แล้วผู้ช่วยผู้จัดการคิมกำลังตั้งใจอ่านอะไร
ขนาดนั้นนะ”

อันจองกยูถามคิมซอลซูที่กำลังตั้งใจอ่านหนังสือพิมพ์ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ
ประชุมอย่างละเอียด

“ไม่มีรูปนะครับ”

“รูปเธอ”

“ปกติชาวแบบนี้ต้องใส่รูปประกอบมาด้วยถึงจะดึงดูดมาได้ไม่ใช่หรอ
ครับ อย่างรูปตอนขึ้นรถพยาบาลหรือไม่ก็รูปตอนอยู่หน้าโรงพยาบาลอะไร
แบบนี้ล่ะครับ”

“อาจไม่มีก็ได้หรือเปล่า เพราะว่าเป็นการลอบฆ่าที่เกิดขึ้นกะทันหันไง”

คิมซอลซูลูบตึงหูอย่างครุ่นคิดพร้อมกับตอบ

“ทางยูซเซนโกอาจจะเล่นละครตบตาก็ได้ไม่ใช่หรอครับ แล้วยังทำ
เป็นโดนวางยาพิษล่ะครับ”

อันจองกยูลูบคางพร้อมแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

“แบบนี้ก็จะเป็นการสร้างความเสี่ยงทางการเมืองให้ยานูโควิชที่
พยายามทำลายคู่แข่งทางการเมืองด้วยวิธีการไร้ศีลธรรม แบบนี้ก็จะสามารถ
เพิ่มอัตราผู้ลงคะแนนเสียงให้ตัวเองได้ แต่การบอกว่าที่คิดแบบนี้เพราะไม่มี
รูปเลยก็ดูไม่มีหลักฐานเกินไปหน่อยไหม”

“อ่าๆๆ ผมก็พูดไปนั่นแหละครับผู้อำนวยการ”
ไม่เคยเห็นเหมือนที่พูดไปเรื่อยในที่ประชุมเลยสักครั้ง แบบนี้มีแผนอะไร
ในใจอีกแล้วหรือเปล่า
เมื่อทั้งสองคนคุยกันจบ อีฮันซูก็ยกมือขึ้นเล็กน้อยแล้วพูด
“ผมมีเรื่องจะเสนอครับ”
“ว่า?”
“ในออฟฟิศอากาศแห้งมาก ติดตั้งเครื่องทำความชื้นสักเครื่องดีไหม
ครับ”
“เครื่องทำความชื้น?”
ชินกยองมีเองก็รู้สึกว่าการเพิ่มไฟในตัวห้องอบตากจนต้องทาลิปมัน
บ่อยๆ อยู่พอดี จึงเห็นว่าเป็นการเสนอที่ดีเลยพยักหน้าเห็นด้วยพร้อม
พูดเสริม
“เป็นข้อเสนอที่ดีเลยล่ะ ผู้อำนวยการ”
“ทำไม ผู้จัดการชินก็รู้สึกแห้งเหมือนกันแหละ”
“ปากแตกอยู่ตลอดเลยล่ะ”
อันยองกยูมองโอดงฮุนและชินกยองมีสลับกันแล้วก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย
“ไม่ได้แตกเพราะสาเหตุอื่นหรอกเหรอ”
“คะ?”
ชินกยองมีเอียงศีรษะสงสัยอย่างไม่เข้าใจความหมาย
“สาเหตุอะไรคะ”
อันยองกยูที่คิดอะไรบางอย่างอยู่ก็เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วส่ายหน้า
“เปล่าหรอก งั้นก็ลองไปคุยกับแผนกอื่นดู ถ้าจำเป็นก็ติดได้เลย”
“ขอบคุณค่ะ ผู้อำนวยการ”

หลังจากประชุมตอนเช้าเสร็จแล้ว พโยฮิลซู อีจุนฮัก คิมชอลซู และอีฮันซู
ก็พากันมาที่สวนลอยฟ้า

“ผู้จัดการชินนี่พูดไปไม่ไวเลยนะ”
“แต่เธอก็ทำงานเก่งมากๆ ไม่ใช่เหรอครับ”

“เพราะเป็นผู้อำนวยการของพวกเราถึงไม่เป็นไรเงิ ถ้าอยู่ใต้ผู้อำนวยการ
อย่างซุนซิกละก็...”

อีจุนฮักดูตบหูหนึ่งเอือกแล้วก็ชักสีหน้าเมื่อนึกถึงผู้อำนวยการ
อย่างซุนซิกของแผนกขายหนึ่ง

“คงโหดร้ายมากเลยสินะครับ”

“ผู้จัดการชินก็อาจจะโดนเอาหัวโขกโต๊ะก็ได้เนะ”

อีจุนฮักนึกถึงยางซุนซิกที่เคยเอาหัวโขกอันจองกยูขึ้นมา

“หึ...ๆ”

“เมื่อกี้เห็นสีหน้าไม่เข้าใจอะไรเลยของผู้จัดการชินตอนที่หัวหน้าถามว่า
ไม่ใช่ปากแตกเพราะสาเหตุอื่นหรือเปล่านั้น”

“ซัดเลยว่าเธอไม่รู้ว่ท่านผู้อำนวยการเป็นคนเซนส์ดีขนาดไหนนะครับ”

“ใช่ไหมละ คนอะไรแค่ได้กลิ่นก็รู้สถานะความรักของฉันทัดขนาดนั้น”

“คนที่ไม่รู้ก็น่าจะมีแค่ผู้จัดการชินกับผู้จัดการโอเท่านั้นแหละครับ”

ทั้งสองคนพูดคุยกั้วเราะกันคิกคัก

อีฮันซุมองพโยลิลูกับอีจุนฮักที่หัวเราะจะเป็นจะตายอย่างไม่รู้ว่
ขอบใจอะไรกันหนาแล้วก็หันไปมองคิมซอลซู

“...อ้อ จริงสิ ผู้ช่วยผู้จัดการครับ เห็นว่เรื่องที่ยูเครนไม่ธรรมดา
เลยนี่ครับ คุณไม่กลัวหรือครับ”

“กลัวสิครับ”

คิมซอลซูพยักหน้าทำตัวสั่นสะท้าน อีฮันซุเองก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“แบบนั้นถ้าได้ปรึกษาคุยกั้วกันในทีมช่วยกันหาวิธีการที่ดีกว่าก่อน ก็น่า
จะดีกว่าไม่ใช่หรือครับ”

“ถ้ามีเวลาก็อยากทำอย่างนั้นนะครับ แต่ว่าเรื่องอย่างนั้นต้องไปที่
ยูเครนถึงจะทำได้เนะครับ”

อีฮันซุนึกถึงเรื่องที่ได้คุยกั้วกับอีคอนอูกผู้เป็นบิดาเมื่อสองสามวันก่อน
ขึ้นมา

“รู้หรือเปล่าว่ว่าทำไมในโลกถึงได้แบ่งคนออกเป็นผู้แพ้กับผู้ชนะ”

“คิดว่ามีหลายเหตุผลครับ”

“ใช่ มีหลายเหตุผล แต่เหตุผลหลักๆ เลยก็คือความไม่สมมาตรของข้อมูล”

“ความไม่สมมาตรของข้อมูลหรือครับ”

“ใช่สิ เจ้าเด็กนี้ นี่เป็นเหตุผลที่คนทั่วไปล้มเหลวเวลาลงทุนหุ้นกับอสังหาริมทรัพย์ ในขณะที่พวกข้าราชการระดับสูง สมาชิกวุฒิสภา และนักธุรกิจส่วนใหญ่ลงทุนหุ้นกับอสังหาริมทรัพย์ได้ดีตลอด เพราะการรู้ข้อมูลภายในกับไม่รู้เป็นการแบ่งแยกผู้แพ้และผู้ชนะไว้ตั้งแต่แรกแล้ว นั่นแหละความสำคัญข้อมูล”

“อ้อ อย่างนั้นเองสินะครับ”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ ถ้าเราได้เบาะแสที่เป็นตัวตัดสินให้เราสามารถทำสัญญากับทางยูเครนได้ เราก็จะสามารถประมูลราคาแบบเดียวๆ โดยไม่ต้องมีฮั้วของเทรดดิ้งได้ เหตุผลที่ฉันส่งแกไปที่นั่นก็เพื่อให้แกไปล้วงเอาข้อมูลภายในมานั้นแหละ”

“แต่แบบนี้มันไม่ถูกต้องนะครับ”

“ใช่ มันไม่ถูก แต่เพื่อความอยู่รอดของบริษัท เรื่องผิดถูกเป็นเรื่องรองลงมา การจะขยายบริษัทให้ใหญ่ขึ้น ในฐานะผู้นำกรู้ต้องทำมากยิ่งกว่านั้นอีก ลองออกไปคุยดูสิ ทุกคนต่างก็มีเหตุผลเป็นของตัวเองทั้งนั้น แต่ถ้าเราโอนอ่อนตามเหตุผลของพวกนั้นเมื่อไหร่ สุดท้ายแล้วเราก็จะขาดทุน พังย่อยยับ ถ้าอยากประสบความสำเร็จต้องเห็นแก่ตัวให้สุดๆ จะไปคล้อยตามเหตุผลของคนอื่นไม่ได้ สนใจแค่รู้กับตัวแกเท่านั้น คิดถึงแค่ตัวเองพอ ต่อไปถ้าเจอข้อมูลสำคัญ แกก็ต้องมารายงานฉันด้วย”

แม้จะได้ยินคำว่าต้องเห็นแก่ตัวให้สุดๆ แต่อีฮันซูซึ่งเติบโตมาอย่างดีในบ้านที่ถึงความคาดหวังกับเขาไว้อย่างเต็มที่ ได้รับการสนับสนุนมากมาย และไม่เคยขาดแคลนอะไร จึงไม่อาจเข้าใจความหมายของคำนั้นได้

ความจริงก็อยากจะถามว่าคิมซอลซุไปหาข้อมูลแบบนั้นมาจากไหน แต่อีฮันซูก็พยักหน้าคล้อยตามเหตุผลของคิมซอลซุไปโดยอัตโนมัติ

² สถานการณ์ที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีข้อมูลที่มากกว่าหรือดีกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง

“อย่างนั้นหรือครับ”

คิมซอลซูลังเกตสีหน้าของอีฮันซูแล้วก็แอบเปลี่ยนหัวข้อแบบเนียนๆ

“ช่วงนี้เป็นไงบ้างครับ”

“ครับ?”

“เหมือนจะมีแฟนแล้วใช่ไหมครับ”

ใบหน้าที่ของอีฮันซูแดงขึ้นเล็กน้อย

“คนคนนั้นเล่าให้ฟังหรือครับ”

“ใครครับ”

คิมซอลซูละล้งตีหน้าซื่อทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วถามกลับ อีฮันซูจึงได้แต่เกาศีรษะแกรก

“เวลาคูยกกับผู้ช่วยผู้จัดการที่รู้สึกเหมือนโดนทราวดูดทุกทีเลยครับ
ยังไม่ได้เป็นแฟนกันหรือครับ”

“หรือครับ”

“เพราะผู้ช่วยผู้จัดการแหละครับ”

หลังจากกลับจากโรงเรียน คิมยองซูลก็รีบอาบน้ำแล้วมาเปิดโน้ตบุ๊กของคิมซอลซูล จากนั้นก็เข้าไปที่เมสเซนเจอร์

[จริงหรือ]

[อืม พี่บอกว่าถ้าทำการบ้านนี้ให้ พี่จะให้แสนวน]

[ถ้าแสนวนก็พอให้แก้เรื่องเครียดของเราได้ใช่ไหม]

[ใช่ เธอบอกว่าน่าเธอเป็นหมอใช่ไหมล่ะ]

[ใช่ ในที่สุดก็จะได้ไปดูพี่ๆ ดงบังชินกิแล้ว! ส่งไฟล์มาเลย เดี๋ยวฉันไปหาทางเกลี้ยกล่อมน้ำฉันเอง]

[ได้]

คิมยองซูลส่งไฟล์ที่เกี่ยวข้องไปทางเมสเซนเจอร์

[ได้ไฟล์แล้ว]

[โอเค ไว้เจอกันที่โรงเรียนพรุ่งนี้]

[อืม]

คิมยองซูรีบปิดโปรแกรมเมสเซนเจอร์ ก่อนจะปิดโน้ตบุ๊กแล้วเอาไปวางไว้ที่เดิม จากนั้นจึงไปนั่งที่โต๊ะหนังสือเอามือเท้าคางมองผนัง

พี่บอกว่ายิ่งทำดียิ่งให้เยอะขึ้นใช่ไหมนะ งั้นเอาเงินแสนวนไปดูคอนเสิร์ต แล้วเอาเงินที่เหลือไปทำอะไรดีนะ

คิมยองซู

ทำไมถึงทำให้เขาเป็นคนของนายไม่ได้

ณ สถานที่ถ่ายทำโฆษณาของฮันยองเทรตติ้ง

ปกติจางยูมีจะไว้ผมสั้นและไม่แต่งหน้ามาทำงาน แต่วันนี้หญิงสาวสวมชุดสวยแบบเนื้อ แต่งหน้าและใส่วิกผมยาวเพื่อการถ่ายโฆษณา

ท่าทางของเธอสง่างามมากพอที่จะดึงดูดสายตาของผู้คนได้ภายในครั้งเดียว

“ออร่าไม่ธรรมดาเลยนะครับเนี่ย อย่างกับนางแบบแถวหน้าเลยครับ”

ชเวจางซูใช้คางพยักพืดไปทางจางยูมีขณะที่พูดกับพัคบอม

“คุณคิมซอลซูที่อยู่ข้างๆ ก็ไม่ใช่เล่นเลย ทั้งสองคนดูเหมาะสมกันมาก เหมาะกับภาพลักษณ์ที่हरुหามีระดับจริงๆ”

“อืม ผมก็คิดแบบนี้เหมือนกันครับ อย่างแรก หุ่นแบบนี้ขนาดผู้ชายด้วยกันเองมองแล้วยังอิจฉาเลยครับ คนที่ดูเนิร์ดเหมือนนักเรียนตัวอย่างเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้เลยหรอเนี่ย...”

ต่างจากชเวจางซู พักบอมไม่ได้รู้สึกแปลกใหม่กับการเปลืองร่างนั้น เพราะเขาเห็นคิมซอลซูที่บลูเฮาส์เป็นประจำอยู่แล้ว

“ถ้าได้อยู่ในวงการคงตั้งจนเป็นกระแสไปแล้ว น่าเสียดายเหมือนกันนะ ที่มาเป็นพนักงานออฟฟิศแบบนี้”

“คุณคิมซอลซูที่ผมไม่รู้ แต่สำหรับคุณจางยูมีนี่ ถ้าโอกาสเข้ามาแล้ว เธอจะไม่คว้าไว้หรอครับ”

“อืม ผมรู้สึกตั้งแต่ตอนที่สัมภาษณ์คราวก่อนแล้วเหมือนกันว่า

คุณจางยูมีอาจสนใจก็ได้นะ”

“รูปร่างหน้าตาถือว่าผ่าน แต่ยังไม่รู้ว่าทักษะการแสดงเป็นยังไง ถ้าแสดงเก่งการถ่ายทำก็น่าจะเสร็จเร็วขึ้นนะครับ”

ระหว่างที่สตีฟทำงานเตรียมการถ่ายทำกันอย่างยุ่งวุ่นวาย คิมซอลซูกับจางยูมีก็ยืนคุยกันอยู่ตรงที่ที่หนึ่งเพื่อรอเข้าฉาก

“จำบทได้หมดแล้วเหรอครับ”

“ค่ะ ผู้ช่วยผู้จัดการค่ะ”

“ผมก็พอจะจำได้บ้างแล้วครับ จะว่าไปแล้วคุณยูมีแต่งตัวแบบนี้ก็ดูเหมาะสมมากเลยนะครับ”

“จริงเหรอค่ะ”

จางยูมีกวาดสายตามองชุดของตัวเองด้วยสีหน้าภูมิใจ

“ฉันไม่ค่อยมีโอกาสดูใส่ชุดแบบนี้เท่าไร ไม่คิดเลยว่าจะเหมาะสมค่ะ”

“อย่างนี้เอง แต่ผมยาก็ดูเหมาะสมมากเหมือนกันนะครับ”

“ผมยาดูแลยากค่ะ แ่ต้องรีบตื่นเข้ามาทำงานก็ยากจะตายอยู่แล้ว ถ้าไม่อยากเสียเวลาทำผมก็ต้องไว้ผมสั้นถึงจะดีที่สุดค่ะ”

“ก็จริงนะครับ”

คิมซอลซูยิ้มอย่างนึกสนุกแล้วถาม

“คุณยูมี ถ้างานโฆษณาคราวนี้ออกไปแล้วมีบริษัทเอเจนซีติดต่อเข้ามา คุณจะลาออกจากบริษัทไหมครับ”

จางยูมีทำหน้าตกใจแล้วขำพรอด

“หมายถึงให้ฉันไปเป็นดาราเหรอค่ะ”

“สมมตินะครับ”

“อืม...คงไม่ลาออกหรอกค่ะ ฉันเป็นคนโลภมากกว่าที่คิดเยอะเลย ถ้าทำได้ก็ต้องทำทั้งสองอย่างสิค่ะ”

คิมซอลซูยิ้มพร้อมพยักหน้า

ในอดีตคิมซอลซูก็เป็นอย่างนี้เหมือนกันนี่

“ครับ คุณยูมีเป็นคนทะเยอทะยานแถมยังหัวดีด้วย อาจจะยิ่งเป็น

นัดเดียวได้นักแสดงตัวเล็กก็ได้เนะครับ”

“พอผู้ช่วยผู้จัดการพูดแบบนี้ก็อยากได้ยืนซ้ำอีกสักครั้งเลยนะคะ”

“...จบเอกเคนเนดี้หรือเปล่าครับเนี่ย”

“คะ? เคนเนดี้หรือคะ จอห์น เอฟ. เคนเนดี้ หรือ”

คิมซอลซุส่ายหน้าพร้อมตอบ

“ไม่ใช่ครับ แต่ว่าก็มีอะไรแบบนี้อยู่นะครับ”

คิมซอลซุสปล่อยให้จางยูมีทำหน้าที่ต่อไป ก่อนจะหันหลังไปมองเมื่อรู้สึกได้ถึงการทำงานอย่างวุ่นวาย

“น่าจะได้เวลาถ่ายทำแล้วเนะครับ”

จางยูมีเอียงศีรษะเล็กน้อยพร้อมกับพยายามคิดทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเคนเนดี้ แล้วก็นึกถึงเคนเนดี้ หนุ่มเคนยาร่างใหญ่ขึ้นมาได้

เคนเนดี้...เคนเนดี้หรือ อ้อ...

“คิด!”

ผู้ช่วยผู้กำกับมองพัคบอมแล้วกล่าว

“คนพวกนี้น่ะไรกันครับเนี่ย อย่างกับไปเรียนการแสดงกันมาทุกคนเลยเนะครับ”

พัคบอมเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน

จากที่สี่ถ่ายจบไปได้อย่างราบรื่น คุณภาพงานดีกว่าที่คาดไว้ตอนแรกอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคิมซอลซุ จางยูมี และพัคจุนฮยอง ทั้งสามคนแสดงได้อย่างเป็นธรรมชาติจนผู้กำกับการแสดงไม่ต้องให้ความเห็นอะไรเลย

“คุณยูมีกับคุณซอลซุยังไม่เคยแต่งงานแท้ๆ ไม่คิดเลยว่าจะเล่นเป็นคู่สามีภรรยาได้เก่งขนาดนี้นะครับ แบบนี้ไม่ต้องมีผมก็ได้เนะครับเนี่ย”

ซเวจางซุตีเนียนมาร่วมวงแล้วพูดเสริม

“ทั้งสองคนคบกันอยู่หรือเปล่าครับ ทั้งโทนเสียง สีหน้า ภาษากายต่างๆ เป็นธรรมชาติมากเลยครับ”

พัคบอมฟังที่พวกเขาคุยกันแล้วก็ส่ายหน้า

“อย่าไปปล่อยข่าวลือมั่วซั่วนะ คิดแค่ว่าถ่ายให้เสร็จเร็วๆ ได้ก็พอแล้ว ถ้าพักเสร็จแล้วก็ถ่ายฉากที่คุยเพิ่มไว้ด้วย”

การถ่ายทำซึ่งเริ่มตั้งแต่ช่วงเช้า กว่าที่จะเสร็จก็ประมาณห้าโมงเย็น เข้าไปแล้ว

“ยอดเยี่ยมมากครับ”

“ขอบคุณนะครับ”

พัคจุนฮยองจับมือกับทีมถ่ายทำแล้วเดินเข้าไปหารองประธานชินบยงฮุนที่มาดูสถานที่ถ่ายทำก่อนหน้านี้ได้ไม่นาน

“สวัสดีครับท่านรองประธาน มาดูงานเหรอครับ”

“อืม ใช่แล้วละ ทำดีมากเลยนะ แสดงได้เพอร์เฟกต์มาก”

“ชมเกินไปแล้วครับ สำหรับคนเป็นเซลล์แล้วระดับนี้แค่พื่นๆ ครับ”

“ฮ่าๆๆ จั้นเหอ ฉันทันไม่มีประสบการณ์งานเทรดดิ้งนะสิ เห็นผู้กำกับชมเยอะเลยว่างานที่ถ่ายมีคุณภาพดีกว่าที่คิด เก่งมาก”

รองประธานชินบยงฮุน หนึ่งในคนสนิทของประธานใหญ่ชเวคยองฮุน แม้จะไม่เข้าข้างถือหางให้ใครเลยในบรรดาพี่น้องสามคน แต่การยืนอยู่ตรงกลางแบบนี้ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ

อิทธิพลของเหล่าทายาทส่งผลต่อบริษัทก็จริง แต่หุ้นที่บรรดาผู้บริหารอย่างรองประธานถืออยู่ก็อยู่ในระดับที่มองข้ามไม่ได้เหมือนกัน

สุดท้ายแล้วคนที่จะได้เป็นประธานกรุ๊ปก็ต้องเป็นคนที่สามารถพาคนพวกนั้นไปได้ไกลที่สุด

จนกว่าที่พวกเขาจะอายุมากขึ้นและวางมือจากการทำงานไปเองหรือโดนปลดจากการทำเรื่องทุจริต

“ขอบคุณครับ ท่านรองประธาน เดี่ยวจะได้เวลามื้อเย็นแล้ว ไปทานอาหารด้วยกันไหมครับ”

“น่าเสียดายนะ พอดีมีนัดตอนเย็นแล้วนะ”

ชินบยงฮุนหยิบซองสีขาวออกมาจากกระเป๋าชุดสูท แล้วยื่นให้พัคจุนฮยอง

“พนักงานอุตสาหะถ่ายโฆษณาเกินเหนื่อยเลย แต่บริษัทกลับไม่ได้

ให้เงินส่วนนี้ต่างหาก เอ้า เอาไปกินเลี้ยงกันสิ”

“เดี๋ยวเรื่องนี้ผมจัดการ...”

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไร พนักงานจะหลุดแล้วเนี่ย รับไปสิ”

“รับทราบครับ ขอขอบคุณครับ ท่านรองประธาน”

พัคจุนฮยองรับซองมาด้วยสีหน้าเล็กน้อย ขณะที่ชินบยองสุนมองไปรอบๆ สถานที่ถ่ายทำแล้วสายตาก็ก็นิ่งอยู่ที่ยิมชอลชูและจางยูมีซึ่งตอนนี้เปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว และกำลังรำลากับทีมงานถ่ายทำอยู่

“คิมชอลชู คนนั้นนะ”

“ครับ”

“คุณสมบัติเขาไม่ผ่าน แต่นายก็ยอมรับเข้ามาทำงานใช่ไหม”

“ครับ ผมคิดว่าเขามีความสามารถพออยู่นะครับ”

“มองคนเก่งดีจริง ๆ”

“ขอบคุณครับ”

“แล้วทำไมถึงทำให้เขาเป็นคนของนายไม่ได้ล่ะ”

“...”

คำถามบาติเจ้าทำให้พัคจุนฮยองปิดปากเงียบแล้วคิดอยู่ชั่วขณะ

“ในความคิดฉันนะ นายกับประธานยูน่าจะไปกันได้ไม่นานขนาดนั้นหรอก”

ชเวคยองฮุนไม่มีทางยอมให้คนไร้ความสามารถมาเป็นคนสนิทของตนต่อให้เข้าสังคมเก่งแค่ไหน แต่ถ้าไร้ความสามารถ ชเวคยองฮุนก็ไม่สามารถตัดทิ้งได้ทันทีเลย

เพราะอย่างนั้นคนที่ถูกเรียกว่าเป็นคนสนิทของประธานใหญ่จึงไม่ใช่คนธรรมดา และพัคจุนฮยองก็เพิ่งรู้สึกได้ในวินาทีนี้นั่นเอง

“ประธานชเวคยองฮุนเป็นคนใจแคบและขี้อิจฉา เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องยากมากที่นายจะไปปักหลักอยู่ด้วยได้ ส่วนประธานชเวโอจุนก็มีนิสัยเชื่อประธานยูจิสุนที่เป็นคนสนิทอย่างไม่มีเหตุผล ถึงจะมีมุมที่เป็นคนดีสุดๆ ทำทุกอย่างตามที่ตัวเองคิดก็ตาม นายอาจจะคิดว่าสามารถเข้าไปแทรกตรงกลางนั้นได้ แต่เท่าที่ฉันเห็นมันไม่มีทางเลย”

พัคจูสงสัยองรู้ลึกได้ว่าเหงื่อกาฬไหลไปตามสันหลัง

“ได้ยินมาว่านายเป็นคนที่ทำให้ฮันยองกรู๊ปเจาะเข้าไปตลาดตะวันออกกลางได้ แล้วจากที่เห็นถ่ายโฆษณาวันนี้ก็คิดว่านายเป็นคนที่มีความสามารถมาก ๆ เลย แต่ในชีวิตการทำงาน คนที่อยู่รอดต่างหากคือคนที่แข็งแกร่ง หากมองไปยังคนที่รอดชีวิตอยู่จะเห็นว่าเขาซูดโพรงไว้หลาย ๆ โพรงเหมือนกระต่าย และบางครั้งโพรงกระต่ายนั้นก็เชื่อมต่อไปยังโพรงจิ้งจอกด้วย เมื่อเจออันตรายพวกกระต่ายก็จะใช้โพรงเหล่านั้นเพื่อเอาตัวรอด”

พัคจูสงสัยองก้มหน้างุด เหงื่อผุดตรงร่องเหนือริมฝีปาก

“ไม่ต้องเกร็งอะไรขนาดนั้นหรอก”

ชินบยองฮุนคลายสีหน้าพร้อมตอบว่าพัคจูสงสัยองแล้วหัวเราะหึ ๆ

“ที่คนแก่อย่างฉันทูตแบบนี้ก็เพราะคิดว่าคงจะดีถ้ามีคนอย่างนายอยู่ในฮันยองกรู๊ปไปนาน ๆ แต่ไม่ต้องใสใจอะไรมากหรอกนะ ไปให้กำลังใจพวกพนักงานที่เขาตรากตรำทำงานหนักได้แล้วละ”

ชินบยองฮุนออกจากสถานที่ถ่ายทำไปพร้อมกับเลขาฯ พัคจูสงสัยองคลายรอยยิ้มที่ฝืน ๆ เมื่อก็แล้วกลับตาลลงอย่างช้า ๆ

โพรงกระต่าย โพรงจิ้งจอก...

ขณะที่หน้าผากของพัคจูสงสัยองเริ่มเย็นเป็นร่องลึกขึ้น

“ท่านรองกรรมการผู้จัดการครับ”

เมื่อได้ยินเสียงมาจากข้างหลัง พัคจูสงสัยองก็คลายสีหน้าแล้วหันกลับไป

ผู้ช่วยผู้จัดการคิมซอลชูกับพนักงานางยูมีและพนักงานอีกจำนวนหนึ่งได้กล่าวลาเขา พัคจูสงสัยองจึงยิ้มแบบคนดีให้พร้อมกับพยักหน้า

“ท่านรองประธานให้ซองหนา ๆ มาเลี้ยงอาหารทุกคนที่เหนื่อยกันวันนี้ แล้วผมก็จะเพิ่มให้อีกหน่อยด้วย วันนี้ไปกินเนื้อฮันอูให้ท้องแตกกันเลย”

“เอาจริง ๆ ที่ผ่านมาก็สงสัยกับข่าวที่เขาลือกันมาตลอดเลยครับ แต่วันนี้ผมรู้แล้วว่าคนที่สวยที่สุดใฮันยองเทรตติ้งของเราคือพนักงานางยูมีครับ”

“ใช่แล้ว!! ใช่แล้ว!!”

“แต่งงานกันเถอะ พนักงานจาง!”

“อู๊ย ผู้จัดการคิมแต่งงานแล้วไม่ใช่หรอคะ!”

พัคจุนฮยองที่ดื่มเหล้าเข้าไประดับหนึ่งก็พูดเสริมด้วย

“ช่วงนี้ผมได้ไปโน่นไปนี่มากมายเพราะงานของกรุ๊ป แต่เชื่อได้เลยครับว่าไม่มีใครสวยเท่ากับพนักงานจางยูมีอีกแล้ว ไม่ใช่แค่ในฮันยองเทรตติ้งนะ แต่น่าจะเป็นคนสวยที่สุดในฮันยองกรุ๊ปเลยครับ”

“เอ่อ ไม่หรอคะ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

“ถ้างานโฆษณาคราวนี้ผ่านไปได้ด้วยดี บริษัทในเครือบริษัทอื่นหรืออาจจะทางกรุ๊ปเองก็น่าจะถ่ายโฆษณาด้วยเหมือนกันนะครับ ตอนนั้นก็อย่าลืมสมัครให้ได้นะครับ”

“คะ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

“ถึงตอนนั้นผมเองก็จะสมัครเป็นพระเอกเหมือนกัน วันนี้ดูผู้ช่วยผู้จัดการคิมกับพนักงานจางแล้วรู้สึกดีมากเลยครับ อิจฉาสุดๆ ไปเลยครับ”

“ไม่ใช่ที่กำลังคบกันอยู่หรอ”

ใครบางคนตะโกนถามขึ้นมา ใบหน้าของจางยูมีก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดง

“มะ...ไม่ใช่คะ! ทำไมชอบพูดอย่างนี้กันจังเลยคะ!”

“แหม อย่าปฎิเสธเลย สารภาพมา สารภาพเลย!”

คิมชอลชুমองจางยูมีที่หน้าแดงขึ้นเรื่อยๆ

เท่าที่เห็นภายนอกอีฮันซูก็ดูเป็นคนที่ใช้ได้เลยทีเดียว และในอดีตจางยูมีก็แต่งงานกับอีฮันซู

หลังจากที่ได้รับสืบทอดซีโดกรุ๊ปแล้ว อีฮันซูก็ลาออกจากบริษัท แต่ก่อนหน้าที่จะลาออก เขาก็โด่งดังในฐานะพนักงานที่ประสบความสำเร็จ

เป็นเรื่องที่เห็นได้ยากในวงการอภิมหาเศรษฐี ถึงขนาดที่พวกเขาถูกเรียกในนิตยสารว่าเป็นคู่กึ่งทองใบหยก

คุณยูมีกับอีฮันซูต้องไปด้วยกันได้ดี แบบนั้นถึงจะดีกับฉันด้วยเหมือนกัน

การผัดใจกันกับอีฮันซูเพราะเรื่องผู้หญิง ไม่มีอะไรดีสักอย่าง เพราะผู้ชายคนนั้นคือผู้สืบทอดชิโดกิบุในอนาคต

คิมซอลซูทำหน้าที่ไมโอเคเป็นเชิงบอกว่าพูดเพื่อเจ้อะไรกัน แล้วก็บอกกับทุกคน

“ผมมีคนที่วางแผนอนาคตไว้ด้วยกันแล้วครับ แชวแบบนั้นบ่อยๆ เตียวคุณยูมีจะลำบากใจเอานะครับ”

“โอ๊ะ จริงเหรอ เรื่องจริงเหรอผู้ช่วยผู้จัดการคิม”

“ครับ แล้วมีข่าวลือกับคนเก่งๆ อย่างคุณยูมีแบบนี้ ถ้าแผนผมได้ยื่นเข้าเตียวจะยุ่งเอานะครับ ขอเถาะครับ พอแค่นี้เถาะครับ”

คิมซอลซูขีดเส้นแบ่งอย่างชัดเจนอีกครั้ง จางยูมีนึกถึงหญิงสาวแฟนเก่าที่เดินข้ามถนนด้วยกันกับชายหนุ่ม

คนที่วางแผนอนาคตไว้ด้วยกัน

“...ฮั้ว หมดสนุกเลย แล้วคุณยูมีมีคนที่คุณชอบ”

ความสนใจของคนอื่นพุ่งไปที่จางยูมี

อีกด้านหนึ่ง พัคจุนฮยของมอคิมซอลซูที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม พร้อมกับคิดเรื่องที่ได้อยู่กับชินบยองฮุน

กระต่ายก็ขุดโพรงอยู่ จิ้งจอกก็ขุดโพรงอยู่ พวกมันมีความสัมพันธ์เป็นศัตรูกันโดยธรรมชาติ ฉะนั้นจึงไม่มีเหตุผลให้โพรงจิ้งจอกกับโพรงกระต่ายมาเชื่อมต่อกัน

ไม่มีทางที่พัคจุนฮยของผู้ชาฉุนลาตจะไม่นึกถึงนั่นคือการเปรียบเทียบ

ไม่รู้เหมือนกันว่ารู้ได้อย่างไร แต่ชินบยองฮุนมองเขาขาดเลย

เพื่อที่จะอยู่รอด ก็ต้องจับมือกับขเวยองจุนด้วย แม้จะเกลียดอันจงกยูเข้าไส้ แต่กับอีจุนฮักแล้วเขายังรู้สึกถูกชะตาด้วยอยู่เหมือนเดิม

กับคิมซอลซูที่ผ่านมาก็ไม่เคยทำตัวเป็นศัตรูกันเลย พัคจุนฮยของคิดแล้วว่าไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นด้วยก็เลยคุยกับคิมซอลซู

“ช่วงนี้ผู้ช่วยผู้จัดการคิมกำลังรุ่ง ผมเห็นแล้วก็รู้สึกดีไปด้วยเลยครับ”

“ขอบคุณครับ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

“แวะมาคุยกันที่ออฟฟิศผมบ้างสิครับ อย่างน้อยๆ ผมก็เป็นคนที่ทำให้
ผู้ช่วยผู้จัดการคิมเข้ามาทำงานที่บริษัทได้ ความสำเร็จของผู้ช่วยผู้จัดการคิม
ก็น่าจะเป็นของผมสักหนึ่งกรรมะครับ”

คิมชอลชুমองรอยยิ้มเลือนๆ ของพัคจุนฮยองแล้วคิดลึกลับ

อะไรของหมอนี่อีกล่ะ คงวางแผนอะไรอีกแล้วสิทำ

แต่ก็ยิ้มสดใสพร้อมตอบกลับเสียงนุ่ม

“ครับ! เดี่ยวจะหาเวลาไปนะครับ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

พัคจุนฮยองรู้สึกคาใจเมื่อเห็นสีหน้าที่เดาใจไม่ได้เลยของคิมชอลชู
แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรแล้วหยิบแก้วเหล้าขึ้นมา

“นานๆ ที่จะได้มานั่งกินแบบนี้ ดื่มสักแก้วไหมครับ”

คิมชอลชูลี้งไม่ดื่มมาตลอดทั้งคืนเพราะตั้งใจว่าเลิกงานแล้วยังแล้ว
จะกลับไปทำงานที่บริษัทให้เสร็จ แต่ก็ต้องตอบรับคำชวนที่เจาะจงมาหาเขา
อย่างเสียไม่ได้

แม้ช่วงนี้พัคจุนฮยองจะเจียบๆ ไป แต่หากไปทำให้พัคจุนฮยอง
เสียอารมณ์ก็อาจส่งผลให้ทำเรื่องไม่ดีอะไรขึ้นมาก็ได้

“ครับ ท่านรองกรรมการผู้จัดการ”

คิมชอลชูหยิบขวดเหล้าขึ้นมาแล้วรินใส่แก้วให้พัคจุนฮยอง พัคจุนฮยอง
ก็รับขวดเหล้าขึ้นมาแล้วก็รินใส่แก้วให้คิมชอลชูเหมือนกัน

ขณะที่กำลังจะชนแก้วกันนั้น เสียงโทรศัพท์มือถือของพัคจุนฮยอง
ก็ดังขึ้นมา

เมื่อพัคจุนฮยองเห็นว่าเป็นสายที่โทร.มาจากบ้านก็วางแก้วเหล้าลง
พร้อมจับโทรศัพท์มือถือแน่นแล้วลุกขึ้น

“อ้อ เป้าหนึ่งนะ”

“เฮ้ออออ ยายเด็กคนนี้ ให้ตายสิ”

หลานสาวที่น่ารักซึ่งมาโรงพยาบาลด้วยข้ออ้างว่าป่วย

จองบยองชอล หมอโสตอายุมากที่โดนหลานสาวซึ่งมีวาทิลบีดี
โน้มน้าวจนได้งานแปลกๆ มา เขาพบว่าที่เหนื่อยล้ามานั่งตรงหน้าคอมพิวเตอร์

แล้วเปิดไฟล์ที่หลานสาวส่งมาให้

สรุปแล้ว PHMG¹ ส่วนประกอบหลักของน้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับเครื่อง
ทำความชื้น ไม่ได้เป็นอันตรายต่อร่างกายคนจริงๆ อย่างนั้นเหรอ

คือน้ำยา

¹ ย่อมาจาก Polyhexamethylene Guanidine สารเคมีชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นสาร
ฆ่าเชื้อในผลิตภัณฑ์หลายชนิด

ชวยองจุน

เริ่มเดินหน้าแผนธุรกิจสามารถไปอย่างจริงจัง
พร้อมตั้งทีมเฉพาะกิจสำหรับงานนี้ขึ้นมา
โดยมีคิมชอลซู อีจุนฮัก และพัคแฮซอง เป็นสมาชิกหลักของทีม
แต่ธุรกิจใหม่นี้ไม่ใช่เรื่องง่าย
ต่อให้เป็นคิมชอลซูที่รีเซตชีวิตมาแล้วก็ตาม!

ขณะเดียวกันที่อันยองเทรคดังก็เกิดเรื่องทฤษฎีขึ้นอีกครั้ง
คิมชอลซู ที่ตกเป็นเป้าหมายในครั้งนี้จะทำอย่างไร!
“คิดว่าประธานคนต่อไปจะเป็นใครครับ”
และคนที่ต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ก็คือ...!!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7963-1

9 786161 879631